

i det Hele taget efter de Grundætninger, hvorpaa vor Kriminalproces er bygget, vilde være aldeles urimeligt, om et andet Resultat kunde stateres. Det funde nogenlunde gaa an, naar Partspørgsmaalet fastholdes saaledes, overfor Appelspørgsmaalet, at man aldrig appellerer fra det Offentliges Side, uden for at fremkalde et strengere Resultat, men vil Lovgivningen befale, at der skal appelleres fra det Offentliges Side ogsaa i Tilfælde, hvor det maa antages, at Tilstalte enten af Vetsindighed, Uvidenhed eller af andre Grunde ikke selv har appelleret, altsaa hvor Appellen fra det Offentliges Side er i hans Interesse, vilde det efter min Mening blive et høist unaturligt Resultat, om man skulde gjøre denne Forskjel, og om han skulde have Godtgjørelse for det Varetægtsfængsel, som han har udstaaet, fordi det Offentlige har appelleret. Men naar man forudsætter det — og jeg skjønner ikke, det er muligt at gaar ind paa anden Opfattelse end denne — faar Lovforslaget kun en ringe Rækkevidde, saa bliver der kun overmaade saa Tilfælde tilbage, hvor der kan blive Spørgsmaal om Godtgjørelse for lidt Varetægtsarrest. Men ved Siden deraf vil jeg bemærke, at jeg rigtig nok ogsaa finder de foreslaaede Regler om Afstraffingen ganske urimelige. De ere end ogsaa, om jeg maa udtrykke mig saaledes, mathematisk urimelige, thi Reglen gaar jo f. Ex. ud paa, at 1 Dags Fængsel paa Vand og Brød er lig 4 Dages Fængsel paa sædvanlig Fængelskost. Deraf følger, at 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød er lig 20 Dages Fængsel paa sædvanlig Fængelskost, men de samme 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød ere efter den opstillede Skala lig 1 Maanedes offentligt Arbejde, og derefter kommer man altsaa aldeles mathematisk til det Resultat, at 20 Dages Fængsel paa sædvanlig Fængelskost er lig 1 Maanedes offentligt Arbejde. Og vil man gaa videre endnu ved at multiplicere f. Ex. med 9, kommer man til det Resultat, at 180 Dages Fængsel paa sædvanlig Fængelskost er lig med 9 Maanedes Forbedringshusarbejde, men det er jo naabentbart, at det er at vende aldeles op og ned paa de Begreber om Straffens Styrked og Forhold til hverandre, som Straffeloven gaar ud paa. Jeg anser altsaa rigtig nok en saadan Skala for at være ganske umulig at gennemføre. Jeg tror heller ikke, at der andet Steds i Verden findes noget egentlig Sideskifte til de Regler, som dette Lovforslag giver. Jeg har vel set, at der f. Ex. i det Forslag til en ny norsk Straffelov, som er udarbejdet af Professor Geh, findes en Regel, der for saa

vidt ligner denne, som der staar, at udstaaet Varetægtsfængsel skal affortes, men det siges tillige, at det skal affortes efter Rettens nærmere Bestemmelse, saa vidt muligt, helt eller delvis, saa at Straffen af denne Grund kan nedsettes til et Minimum, endog helt kan bortfalde, men en saadan Regel bliver i Virkeligheden ikke meget forskjellig fra Straffelovens nuværende Regel. Det Gæste er maaske, at det formelt, hvad man kan se af Motiverne, men, som det forekommer mig, ikke af Redaktionen i Dommen, kan siges, hvormeget der skal affortes, men det er Retten, der gjør det, og det er et Skjøn, der bliver det afgørende, idet det hedder, saa vidt muligt helt eller delvis. I den norske Stryklov findes en Bestemmelse, som man maaske ved første Blik kan forveksle med denne, men det er en Bestemmelse, der i Virkeligheden indeholder noget ganske Andet, det er nemlig om, at Affortelse skal kunne finde Sted ved det Varetægtsfængsel, som er lidt efter Dommens Afgjættelse. Man har tænkt sig det Tilfælde, hvor en Mand efter at være bleven dømt til offentligt Arbejde, bliver syg og derfor ikke kan affendes til Straffeanstalten eller noget lignende. Det er altsaa noget ganske Andet end det, som dette Lovforslag taler om, og jeg vil dog bemærke, at man der ikke gaar videre, end at man sætter 1 Dags Fængsel lig med $\frac{1}{2}$ Dags offentligt Arbejde. Jeg kan saaledes ikke skjønne, at der er nogen Trang til dette Lovforslag, og kan derfor ikke gaa ind paa det.

Klein: Jeg har tidligere i denne Sag haft Veilighed til at udtale mig om Anvendelse af Varetægtsfængsel i den danske Kriminalproces, og jeg kan ikke fravige den Anskuelse, jeg da har udtalt, at Varetægtsfængsel her bringes til Anvendelse i en Udstrækning, som maa siges at være lidet udfølgelig eller heldig. Det kan efter min Mening ikke negtes, at vor kriminelle Retspleie arbejder langsomt, og naar det er Tilfældet, saaledes som det er, at der i de fleste kriminelle Sager finder Varetægtsfængsel Sted, er det en naturlig Følge deraf, at Varetægtsfængsel i Reglen kan komme til at blive meget langvarigt. Jeg vil nu ikke lige saa lidt som tidligere, deraf tage Anledning til at rette nogen Anke mod Forhørsdommeren, mod de enkelte Personer, det er min Mening, at det er Systemet i vor kriminelle Retspleie, som berer Skylden for disse udstrakte Varetægtsfængsler. Men hvad enten det er Systemet alene, eller det er Systemet i Forbindelse med den noget sløvede Følelse for Individernes Ret til